

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ *

*Κόρης εὐγενοῦς καὶ ὠραίας διερχομένης τὸν βίου
ἐν ἀγροτικῇ ἐπαύλει.*

ΣΕ δάση Σ' εἶδα ἀνάμεσα
λιδάδια καὶ ρυάκια
'Σάν ρόδο ποῦ 'ς τὴν ἐρημιὰ
τὴν μοναξιὰ μυρόνει,
Κι' ἀπὸ τὰ χεῖλα μὴ μόνον
μοῦ 'φύγαν δυὸ λογάκια·
— Εὐλόγημέν' ἡ ἐρημιὰ
ποῦ τὴν περικυκλώνει!—

* ΣΗΜ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ὀλίγων ὧδε στίχων τοῦ ἐν Ὀδησσῶ ἐγκρίτου φίλου, γνωστοῦ δὲ καὶ παρ' ἡμῖν λογίου καὶ λογογράφου δοκίμου κ. Θεμ. Σολωμοῦ, τοῦ ἐξίσου ἐπιτυχῶς θεραπεύοντος τὸν τε Ἑρμῆν καὶ τὰς Μούσας, εὐχαρίστως καταχωρίζομεν κατὰ τὴν ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ κρατοῦσαν ἀρχὴν καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ.

Κ' ἐστάθηκα γιὰ μιὰ στιγμή
καὶ ξαναεῖδα πάλι . . .

Ἐσέ, τοὺς λόφους, τὴν σιωπὴν
τῶν λιβαδιῶν, τὰ δάση·

Καὶ μία σκέψη διάβηκε
ἀπὸ τὸν νοῦ μου ἄλλην·

— Ἐπρεπ' ἐδῶθε βασιλεῖς
κανένας νὰ περάσῃ !

=

Τὸ εἶπα, μὰ μετάνοιωσα
τὸν δρόμο μου σὰν πῆρα . . .

Μὴ 'ς τὰ παλάτια κρύβεται
ἡ εὐτυχία 'δῶ χάμου ;

Πόσοι καὶ πόσαις ποῦ 'ς αὐτὰ
εὗρηκαν μαύρη μοῖρα !

Θυμήθηκα . . . κ' ἐστέναξε
'ς τὰ στήθια ἡ καρδιά μου.

=

Ὅχι παλάτι πέτρινο
μὲ χρυσομένο θρόνο,

Παλάτι τὴν πιστὴν καρδιά
συντρόφου π' ἀγαπᾷ

Κ' ἡσυχου βίου μιὰ γωνιά,
αὐτὸ Σ' εὐχομαι μόνο·

Τὴν εὐτυχία π' ὁ Χριστὸς
ἀπάνουθ' εὐλογᾷ.

Ὁδησός, 1896.

ΘΕΜΙΣΤ. ΣΟΛΟΜΟΣ